မယ်နိုင်
ပထမ မဟုတ်သော
ပထမလူ
(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

သူပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရတာ က အရိပ်မဲမဲလေးတစ်ခု ထိုအရိပ်လေးနဲ့ သူမတဖြည်းဖြည်းနီး ကပ်သွားတာမို့ ပိုးတဝါးမှ သိသာထင်ရှားလာခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပါ။

ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်နေလိမ့်မည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများနှင့် ဝိုင်းအုံနေကြသော လူအုပ်ကြီးကြား သူမတိုးဝင်လာမိသည်။

သို့သော်ထိုကောင်လေး၏ ငိုသံတို့စဲအောင်တော့ သူမ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုကောင်လေး၏ ငိုစံတို့က သူမရင်အစုံကို မောပန်းနွမ်းလျ စေခဲ့သည်မှာအမှန်။ သူမက ငိုနေရုံမှတစ်ပါး ထိုကောင်လေးအနားကိုပင် မကပ်ဝံ့ခဲ့တာပါ။

အဖြူရောင် ဇာပဝါလွှမ်းခြုံထားသူကို မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားမည်စိုးနေသည့်အလား မလွတ်စတမ်း ငံ့လင့်စွာမျက်ရည်များနှင့်ငေးကြည့်နေသောထိုကောင်လေး၏ ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံက မြင်ရ သူတိုင်း မျက်ရည်မနိုင်ချင်စရာ။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ သားကိုထားသွားရတာ လဲ။ သားတကယ်မဆိုးတော့ဘူးဆိုရင် မေမေပြန်ထ လာမှာလား။ဖေဖေက အခုမရှိဘူး။ မေမေထလာပါ။ မေမေ သားဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ အီး....ဟီး....ဟီး”

ကလေးရဲ့ငိုသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ထိုကောင်လေးက အားပါးတရ စိတ်ထင်တိုင်းငိုပြီးပြီဆိုချိန်မှ အကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖြူလွသန့်စင်သော လက်ကိုင် ပဝါတစ်ထည်ထုတ်လာသည်။ ပြီးနောက်မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ကာ မေမေဆိုသူကို အပြီးအပိုင်ကျောခိုင်းပစ်တော့သည်။

သူမအံ့ဩသွားရသည်။ ဘာကြောင့်အဲဒီ လိုချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ။ မတွေးတတ်ပါ။ သို့သော သူမရဲ့အံ့ဩခြင်းက တာရှည်မခံလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေကြီးအပေါ်အပုံလိုက် ခွေကျသွားသော ထိုကောင်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ပါ။

"အစ်ကိုလေး....အစ်ကိုလေး"

ထိုအော်သံစူးရှရှနှင့်အတူ သူမအိပ်ရာထက်မှ ပေါက်ခနဲနိုးထသွားရသည်။ သူမအိပ်မက်မက် နေတာပါလား။ ထိုမြင်ကွင်းက သူမရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့တဲ့ကာလက ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်စွဲလမ်းလွန်းနေ၍ လာ းမသိ မကြာခဏအိပ်မက်အဖြစ် ဝင်လာလေ့ရှိနေသည်။

ထိုသို့အိပ်မက်မက်တိုင်း သူမစဉ်းစားမိတော့က အရွယ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အသက်ကြီးသူတွေက အစ်ကိုလေးဟု ရိုရိုကျိုးကျိုးခေါ်နေခဲ့သောကိစ္စရပ်ပင်။

နည်းနည်းသဘာဂမကျဘူးဟုထင်မိပေမယ့် သူမနားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသောကိစ္စမို့ ထိုဖြစ်ရပ်က အမှန်တကယ် ရှိနေပါသည်ဆိုတာ သေချာလှပါသည်။

ဒီနေ့ သူမနှင်းဆီပန်းတစ်စည်းဝယ်ဖြစ်ပြန်ဦးမယ်ဆိုတာ သေချာလှသည်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုအိပ်မက်ကိုမက်တိုင်း ပန်းတစ်စည်းက အုတ်ဂူဖြူပေါ် အမြဲရောက်နေကျမို့ပါ။

ထူးဆန်းသည်က တစ်ရံတစ်ခါ မမြင်ဖူးလိုက်ရပါဘဲ

ထာဝရအိပ်ပျော်သွားသည့် အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ထံသွားရောက်၍ စကားတွေ ပြောပြီး ပန်းတွေပို့နေသောဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

“သမီး..ပုရစ်ဖူး နိုးနေပြီလား”

မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမေ့အသံစာစာကြောင့် သူမက ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ...

“နိုးပြီ နိုးပြီ....”

ဟုပြန်အော်ကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင်ပြေးထွက်လိုက်သည်။ တဘုန်းဘုန်းပြေးထွက် လာသောခြေသံကြွမ်းကြွမ်းကြောင့် အိမ်ရှေ့ကခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေသောကလေးနှစ်ယောက်က နိုးသွားရကာ....

“ဟာ...မမထခဲ့ရင် တစ်အိမ်လုံးကိုညံပွတ်နေတာပဲ”

ဟုအိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အလတ်ကောင်က ထအော်သည်တွင် အငယ်ကောင်ကပါ...

“ညတုန်းကစာကျက်ရတာ မိုးချုပ်တယ်။ အိပ်ရေးမဝရင် အဖျားဝင်မယ် ပိုက်ဆံကုန်ချင်ရင်တော့ ဆူဆူညံညံလုပ်”

“အံမယ် နှစ်ယောက်လုံး ဆောင့်ကန်လိုက်ရ”

ဟု မာန်လိုက်ပေမယ့် ပြုံးစိစိပါပဲ။

“အမေကျက်ပြီလား”

မီးဖိုချောင်နှင့်အိမ်က တစ်ဆက်တည်းမို့ မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ မီးဖိုချောင်ဘက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိုးမည်းမည်းတူးတူးလေးများကို လက်ခုစုတ်နှင့်ကိုင်နေသောအမေက သူမကိုမလို သမာန်ကြည့်ကာ...

“သွား...သွား မျက်နှာသွားသစ် အချိန်ကမရှိတော့ဘူး

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲမသိဘူး။ မျက်နှာမသစ်ဘာမသစ်နဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြောဆိုဆုံးမလည်း နားမဝင်ဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြုံးဖြဲကြီးနှင့် အမေကိုကြည့်ကာ ရေဖလားကို အမေ့ထံလှမ်းပေး လိုက်သည်။

“ကရားအိုးထဲက ရေနွေးငှဲ့ပေးဦး”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နှင်းတွေအရမ်းကျနေတယ်။ ရေတွေကလည်း အေးကျင်ခဲနေတာပဲ။ အဲ့ဒီရေအတိုင်းသာ မျက်နှာသစ်လိုက်ရင် သွေးခဲ့ပြီးသေမလားပဲ”

“ကဲကိုကဲတယ်”

ဟုဆိုကာ မကျေမချမ်းနှင့် အမြင်မကြည်ပုံလေးဆိုပေမယ့်လည်း အမေက သဘောကောင်းသူမို့ ကရားအိုးထဲမှရေကို ဖလားထဲငှဲ့ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ သူမက ရေလောင်းအိုးကြီးနား ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ်နှင့်ကပ်သွားကာ ရေလောင်းအိုးကြီးထဲမှ ရေတစ်ဖလားခပ်ယူလိုက်ပြီး ဖလားထဲက ရေနွေးနှင့်ရောစပ်လိုက်သည်။ မပူမ အေးဖြစ်အောင်ခပ်နွေးနွေးရောစပ်လိုက်ပြီး သွားတိုက်ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာ သူမကို ဘယ်အချိန်ထဲက ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့အမေက…..

“ဆပ်ပြာနဲ့ မသစ်ဘူးလား”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေးလာသောအဥ္စကိုသူမက ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင်….

“အရမ်းအေးတယ်။ ဆပ်ပြာမသုံးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရေနဲ့ထိရင် အရာအားလုံး စင်ပြောင်သွားတာပဲ”

ဟုပြောလည်းပြောကာ အသင့်ချထားသော တစ်ဘက်တစ်ထည်နှင့်

မျက်နှာကိုသုတ်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသော အမေ့ဘေးနားကပ်ပြီး ရေကိုင်ထား၍ ရေစက်နေသော လက်များကို နွေးသွားအောင် မီးပုံဘေးနား ကပ်ထားလိုက်သည်။

"အေးလိုက်တာ ဒီနေ့ပိုချမ်းလာတယ်နော်"

"ဒီဇင်ဘာနားနီးလာပြီကော။ အကျႌထူထူဝတ်၊ ဦးထုပ်အနွေးဆောင်းသွားဦး"

"သမီးက ဒီနေ့ဘာစားသွားရမှာလဲ"

"ထမင်းနဲ့ပဲပြုတ် ရောကြော်ထားတယ်။ မီးဖိုဘေးမှာ အကြွမ်းရည်အိုးငှဲ့သောက်လိုက်"

ပြောလည်းပြောကာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို သူမလက်ထဲထည့်ပြီး ရေနွေးငှဲ့ရန် ဖန်ခွက်တစ် လုံး ကိုပါ နောက်နားလေးမှယူပြီး လှမ်းပေးလာသည်။

သူမကလည်း အလိုက်သင့်ယူကာ ကရားအိုးထဲမှ ဖန်ရည်ဆိုးရောင်အကြွမ်းရည်များကို ဖန်ခွက်ထဲငှဲ့ထည့်ပြီး အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော အကြွမ်းရည်ဖန်ဖန်ကို ရှုတ်ခနဲမြည်အောင် စုပ်သောက်လိုက်သည်။

ဒါသူမရဲ့အမြဲတမ်းမနက်စာပါပဲ။ ဆံပင်ထိပ်စပ်လေးတွေ ဖြူဖွေးစပြုနေတဲ့အမေကတော့ နံနက် ၄နာရီဆို အိပ်ရာထပြီး သူမအတွက် မနက်စာကို မညည်းညူဘဲ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာကလည်း သုံးရာသီပတ်လုံးတစ်ရက်မပျက်ခဲ့။

"အမေ အိပ်ရာထဲမှာ ဇိမ်လေးနဲ့ကွေးမနေချင်ဘူးလား"

"ဆောင်းရာသီဆိုတော့ ညတာရှည်တယ်။ အိပ်ရလွန်းလို့လည်း ညော င်းပ့ါအေ"

“သမီးက အရမ်းအေးလို့ပြောတာပါ”

“ဘယ်မှာအေးလို့လဲ အခုလည်း မီးဖိုဘေးမှာ သက်တောင့်သက်သာပဲ”

အမေက ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲ မချိအောင်ခံစားရပါ သည်။ အမြဲတမ်းအေးချမ်းတိုင်း ဂွမ်းကပ်အကျီအနက်ရောင်ကြီးကိုသာ မချွတ်တမ်းဝတ်ဆင်နေတဲ့အမေ့ပုံက သူမကိုခံစားရစေပါသည်။

“ဒီနေ့ အလတ်ကောင်ကို ထမင်းချိုင့်ပို့ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“ရတယ် ဒီနေ့သမီးအိမ်မှာပဲ ပြန်စားလိုက်မယ်”

“အချိန်ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

“အပြင်မှာ နှင်းတွေပိတ်နေအောင်ကျတယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်းသွား ဘွတ်ဖိနပ်စီးသွား လက်အိမ်ရော စွပ်သွား”

“ဟုတ်”

သူမတစ်ခွန်းသာပြောကာ စားလက်စအစာကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးရေနွေးနွေးနွေးကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချပစ်လိုက်သည်နှင့် သူမရဲ့ နံနက်စာက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၅)နာရီထိုးနေပြီမို့ အဆောတလျင်ပင် ထရပ်ကာ ဦးထုပ်ကို ဖြစ်သလိုဆောင်း။ လက်အိတ်ကိုစွပ်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကိုဖြစ်သလို လျှိုကာ ပြေး.ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်အောက်မှာအသင့်ထိုးဆိုက်ထားသော စက်ဘီးခံပုပ်ရောင်လေးကို တွန်းထုတ်ကာ တရကြမ်းနင်းထွက်မိတော့သည်။

နှင်းတွေက ပိန်းပိတ်အောင်ကျနေတာကြောင့် စက်ဘီးကိုတရကြမ်းနင်းနေသော သူမပုံလေးက နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ဟိုမှဒီသို့ခုန်ကူးကာ ဆော့ကစားနေသော ယုန်ဖြူလေးတစ်ယောက်နှယ်။

နာရီဝက်မျှအကြာတော့ စက်ဘီးနောက်ကယ်ရီယာခုံနှင့် ရှေ့စက်ဘီးခြင်းထဲမှာ ပန်းတွေအပုံ လိုက်တင်ပြီး နီယွန်မီးရောင်မှုန်မှုန်အောက်ပေါ်လာပြန်သည်။

လူကျဲပါးစပြုနေပြီဖြစ်သော မိုးမလင်းဈေးတန်းလေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဟိုရှာဒီရှာနှင့်။ ပြီးနောက် သူမက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ပန်းများကို တစ်စီး ချင်းစီချပြီး ခုံပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထိုအမျိုးသမီးကြီးလှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို လှမ်းယူကာ ရေတွက်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"မင်းတို့ဘက်က အဲ့ဒီလိုမှန်မှန်ကန်ကန်ပဲ လုပ်ပေးရင်တော့ ငါနဲ့မင်းက အမြဲတမ်းဖောက်သည် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ကလည်း ခြံသမားဆိုတော့ အဲလိုအမြဲတမ်း ဖောက်သည်ကိုပဲ မျှော်တာပါ"

"ငါက မန္တလေးပြင်ဦးလွင်ဘက်က သေတ္တာနဲ့လာတဲ့ ပန်းတွေကို ရောကိုင်ထား။ ငါက အမြဲ တမ်းရောင်းသူဆိုတော့ ဖောက်သည်က ရှိပြီးသား။ ပန်းတစ်ပုံနှစ်ပုံလောက်တော့ နာရီပိုင်းအတွင်း ဖြုန်းနိုင်တယ်"

"ကျွန်မတို့က မြစ်ကြီးနားထွက်ဘက်ဆိုတော့ ပိုပြီးလက်ဆတ်တာပေါ့"

"ပန်းဆိုတာက ကိုင်တတ်ရင် အမြဲတမ်းလတ်ဆတ်ပါတယ်။ ဟိုမှဒီမှရယ်လို့မရှိပါဘူး။ ပန်းအလှူကတော့ ပြင်ဦးလွင်ဘက်ကလာတဲ့ ပန်းလောက်

ဘယ်နယ်ကထွက်တဲ့ ပန်းမှမမီဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့ အဲဒါက ပန်းမြို့တော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ခြံထွက်ပန်းကလည်း အရည်မီပါတယ်။ ပန်းပွင့်ဖတ်တွေကအစ တစ်ညီတည်းအရွက်တွေကအစ ပိုထိုးမရှိ။ ခြံထဲမှာဆို ညနေတိုင်း စည်ကားနေတာ။ ပန်းဝယ်လာသူတွေလေ ခြံထဲမှာက နှင်းဆီ၊ သစ်ခွ၊ ဂန္ဓာမာအမျိုးစုံတော့ လာဝယ်ကြတယ် လေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရောင်းရငွေက မနည်းဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ခြံထဲမှာပဲရောင်းလိုက်ပါလား။ ဒီလာပို့နေရတာ အချိန်ကုန်လို့”

“ခြံက မြေကောင်းတော့ ပန်းထွက်က သန်တယ်လေ။ ခူးမနိုင်အောင်ဘလဲ။ ဒါကြောင့် အပင်ပန်းခံလာပိုပနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က ဝယ်သူတွေအပေါ် စေတနာထားပြီးသားပဲ။ ညသိပ်ရေထောင်ပန်းတို့၊ အတိုအရှည်မညီညာတဲ့ပန်းတို့ ပွင့်ဖတ်ကြား ပိုးဝင်တဲ့ပန်းတို့ကို ရိုက်စားလုပ်မရောင်းဘူးရှင့် မေတ္တာဆိုတာ အပြန်အလှန်ပေါ့အစ်မရယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ဟု ခပ်ကော့ကော့လေးဆိုကာ မော့မော့လေးထွက်ခဲ့ပါတော့၏ ။ သူမအပေါ် နည်းနည်းလေးကျောတယ်ဟုထင်လျှင် အဲ့ဒီလိုလေးပြန်ခွပ်တတ်သည်က သူမရဲ့မွေးရာပါဗီဇတစ်ခုပါ ပဲ။

သူမရဲ့ထွေ့လုံးငေါ့လုံးတွေကြောင့် မကျေမနပ်နှင့်အံကြိတ်ခံပြင်းနေသူက ဝယ်ယူသူ အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ ပုရစ်ဖူးဆိုတဲ့သူမက မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကျဲလေးတစ်ယောက်ပါ။

တခြားလူတစ်ယောက်က သူမအပေါ် ကိုယ်အမူအရာနှင့်စော်ကားမော်ကားလုပ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် နှုတ်အမူအရာ၊ မျက်လုံးအကြည့်ဆိုးဆိုးများကိုသာလျှင် သူမက ငြိမ်သက်ပြီး သည်းခံနေ

တတ်သူမဟုတ်။ သူမအပေါ် ကျောနေတယ်ဟုထင်လျှင် တခြားလူအပေါ် နှစ်ဆကျောပြတတ်သူ တစ် ယောက်ဖြစ်သလို သူမအပေါ်ကောင်းပေးလာသူများကိုလည်း တန်ပြန်၍ နှစ်ဆကောင်းပေး တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့မောင်နှစ်ယောက်က သူမကို ဂေါက်ဂေါက်ဟု တစ်ခါတစ်ရံမှာ ချစ်စနိုးနှင့်ခေါ်လာတတ်ကြသည်။ သူမက မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည့်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ခြံအလုပ်ကို ရိုးသားစွာလုပ်တတ်တဲ့အဖေက သူမငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့သည် ဖြစ်၍ အမေကပဲ စက်ချုပ်၍ သူမတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေး မွေးလာခဲ့ရသည်။

အမေက တာဝန်ကျေသော မိခင်တစ်ယောက်ပေါ့ အခုဆိုရင် သူမက အဝေးသင်ကျောင်းသူ ဒုတိယနှစ်ဖြစ်ပြီး မောင်လေးဂဏ္ဍာထူးက (၁၀)တန်းမောင်လေးက တေဇထူးက ၈တန်းပင် ရောက်နေခဲ့ ပါပြီ။

မောင်လေးတွေက စတိတ်ကျောင်းသားတွေပဲရှိနေကြသေးတာမို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ် တဲ့သူမက တစ်ဖက်တစ်လမ်းဝင်ငွေရှာ၍ အိမ်စရိတ်အတွက် အမေ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖြစ်ပါသည်။

အဖေအလုပ်လုပ်ခဲ့သောခြံမှာပဲ သူမက ဆက်လုပ်ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းဘက်ဆို စောစော ထပြီး ခြံထဲက ပန်းတွေကိုသယ်ကာ ဈေးကိုလိုက်ပို့သည်။ ညနေခင်းဘက်ဆို ပန်းတွေကိုပွေ့ကာ ဖောက်သည်လိုက် စပ်သည်။ နေခင်းဘက်ဆို အထည်အရောင်းဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးမ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူမအတွက်တော့ နားချိန်ဟူ၍ သိပ်မရှိပါ။

သူမပင်ပန်းလှသော်လည်း ပင်ပန်းတယ်ဟူ၍ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။

အဲဒါကတော့ အမေ့ကြောင့်ပါ။ သူမက ပင်ပန်းလိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတိုင်း မျက်နှာရိပ်ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် အိမ်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သော အမေ့ကို မြင်ယောင်မိသည်။ သူမကတောင် ကူညီရုံလေးနှင့် အဲဒီ လောကီ ပမ်း လျှနေရင် တာဝန်တိတိယူထားရတဲ့အမေက သိပ်ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲဆိုတာ တွေးမိသောကြောင့်ပင်။

ထိုသို့တွေးမိတိုင်း သူမရင်ထဲမှာ အားမာန်တို့က ပြည့်အိုင်လာရသည်။ အဲဒါကတော့ သူမဘဝဖြစ်တည်မှုက အမေ့အတွက် မောင်နှစ်ယောက်အတွက်ဟုဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် သူမဘဝက ခက်ခဲတယ်ဆိုပေမယ့် သမရိုးကျရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနှင့်ဘဝကို အား မာန်အပြည့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသူပါ။ ထိုသို့ကြောင့် သူမစရိုက်ကို အကဲဖြတ်ရလျှင် ရိုးသားပြီးကြိုးစား သူဖြစ်၍ မဟုတ်မခံ စွာလန်ကျဲလေးဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

*

အခန်း(၂)

“အို…ချစ် friend လေး တိမ်စင်ချိုင်း”

နေကာမျက်မှန်အဝိုင်းကြီးကြီးကိုတပ်ထားသော ခပ်သန့်သန့်ပလူရွယ်လေးက ကုတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်ကို စမတ်ကျကျဝတ်ထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူရွယ်ကို ပွေ့ဖက်လိုက် သည်။

“မင်းပြန်လာတာကိုပျော်တယ် လက်ာသိုင်း”

“ပျော်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မင်းမပြောတတ်တော့ဘူးလို့ထင်နေတာ”

“မင်းဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“ပျော်ရင်တော့ တစ်သက်လုံးပေါ့။ မင်းကရော ဒီမှာဘယ်အချိန်ထိ ဇာတ်မြုပ်နေဦးမှာလဲ”

“ထာဝရ”

“ဒီစကားလုံးတော့ မပြောင်းလဲဘူး”

“ငါ့ဖွားသားကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ငါနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ထိတော့ လန်းဆန်းလျက်ပဲ”

“စကီးလေးတွေနဲ့ရော”

“ယောက်ျားပဲကွာ၊ အချင်းချင်းတွေ နားလည်းပေးလိုက်စမ်းပါ”

“မင်းကရော မရပ်မနားချီတက်ဆဲပဲလား”

“မိန်းမဆိုတာ ယောကျ်ားတွေအတွက် အပန်းဖြေရာလေ။ သူတို့အလှကို ငါတို့လို ယောကျ်ားသားတွေကမှ မခံစားပေးရင် ဘယ်လိုလုပ် အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာတဲ့လဲ့”

“ငါကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ မင်းမှန်တယ်လို့ပြောတယ်ကွာ”

“အဲဒါတွေကြောင့် ငါကမင်းကိုမခွဲနိုင်မခွာရက် မြစ်ကြီးနားထိလာနေရတာ ပေါ့။ ဒီဇင်ဘာနဲပနီးလို့တူတယ် ချမ်းတယ်နော်”

“မနက်ကျရင် နှင်းတွေပိတ်နေပြီ”

“အဲဒါဆိုရင် ငါတို့အပြေးပြိုင်ဖို့သင့်ပြီကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးတယောက်ပခုံးတယောက်ဖက်ကာ ပြောလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဆိုင်ကယ်နဲ့ လာခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း ကားနဲ့ ဟိုမှာလေ”

ဟုဆိုကာ ပြိုင်ကားအဖြူလေးကို ထိုးပြလိုက်သည်။

“လန်းတယ်ကွာ၊ တကယ်ပဲ”

ချီးကျူးလိုက်သော လက်ာသိုင်းရဲ့အသံက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင်။

“မင်း ငါနဲ့နေမှာလား”

“ကြီးတော်ကြီး ဒေါပွနေမှာပေါ့ကွ”

“ငါက အခုလည်းတစ်ယောက်တည်းပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ လက်ာသိုင်းရဲ့အကြည့်တွေက တိမ်စင်ချိုင်းအပေါ်

စုပြုံရောက်ရှိသွားရသည်။ ဒါကိုတိမ်စင်ချိုင်းက ထိုအကြည့်များကို သဘောပေါက်နေပါတယ်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ အပြုံးရေး ရေးတစ်ခုနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မင်းကြီးတော်အိမ် နောက်မှသွားလေ။ အခုငါတို့သွားရအောင်”

“နိုး…နိုး ဒီအစီအစဉ်ကိုလက်မခံဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အခုလောလောဆယ် ကြီးတော်အိမ်သတင်းပို့မယ်။ ဒီည ငါမင်းနဲ့လိုက်အိပ်မယ်”

“ဒီလိုဧည့်သည်မျိုး ငါလက်မခံဘူး”

“ခွေးကောင်”

ဟုဆိုကာ လက်သီးဆုပ်နှင့် တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ လက်မောင်းကိုထိုးလိုက်သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို နောက်ခန်းထဲမှာသွင်းကာ….

“မယ်ဂတီလေးလာမှားမိတယ်။ မြင်သူတကာတိုင်းကွယ် ရင်မှာစွဲလွန်းတယ် ကေသာလေးက ပိတုန်းရောင်ခြယ် လှနိုင်လွန်းတယ်။ ကြင်သူလေးရယ် လန်းတယ်ကွာ မြစ်ကြီးနားသူလေးတွေက ကော့နေတာပဲ”

ဟုလင်္ကာသိုင်းက ဘေးဘီဂဲယာငေးပြီးပြောလိုက်သည်တွင် တိမ်စင်ချိုင်းက ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး….

“သီချင်းကို အမှားကြီးတွေနဲ့ ပေါက်ကရဆိုတတ်တဲ့အကျင့်ကတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် လင်္ကာသိုင်းမျက်နှာက ကြောင်တောင်တောင်နှင့် စပ်ဖြီးဖြီးလေးဖြစ်သွား ရသည်။ လင်္ကာသိုင်းနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စရိုက်ချင်းမတူညီကြပါဘဲ

ထူးခြားစွာပင် သံယောဇဉ်တွယ်ကြသူနှစ်ဦးပါ။

လက်ာသိုင်းက သိပ်ချမ်းသာကြသောမျိုးနွယ်မှ ပေါက်ဖွားလာသော မျိုးဆက်၏ အမွေခံ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားလေးဖြစ်သလို ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မရှိ။ ဘဝကိုပေ့ါပေ့ါပါးပါး နှင့်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သူတစ်ဦးပါ။ အားလုံးဆွေမျိုးများက လက်ာသိုင်း ဆိုဖူးဖူးမှုတ်မှုတ် အလိုလိုက်တတ်ကြသည်မို့ ဆိုးချင်သလိုဆိုး၊ နေချင်သလိုနေ၊ စိတ်ထင်ရာကို ဇွတ်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်က လက်ာသိုင်းရဲ့ အရိုးထဲမှာ စွဲရစ်နေခဲ့ပါပြီ။

မိန်းမလှလေးတွေကို အစွဲအလမ်းမရှိ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အပျင်းပြေတွဲနေတတ်သေးတာကလည်း လက်ာသိုင်းရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုဟု ဆိုလို့ရပေသည်။ မိန်းမလှလေးများကလည်း သိပ်ချမ်းသာပြီး စမတ်ကျသော လက်ာသိုင်းဆို အရူးအမူးစွဲလမ်းကြတာ ကြောင့်လည်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့် လက်ာသိုင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲ စွဲမြဲနေအောင်မှတ်ထားသည်က သူလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေကြမှာပဲဟုဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို သူကသိပ်တန်ဖိုး မထားတတ်ဘဲ အပျင်းပြေသက်သက်သာပဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဟန်တစ်မျိုးကလည်း သူ့ထံမှာ အမြင်ကပ်ဖွယ်ရှိနေပါသေးသည်။ သူက အရပ် ရှည်တယ်။ ချောတယ်။ ပိုက်ဆံပေါတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးသော ဘဝင်မြိုး တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့်လက်ာသိုင်းက လူတွေကို လူတွေလို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဆက်ဆံလေ့မရှိဘဲ အပေါ်စီးကနေသော ကျွန်နဲ့သခင်လို မောက်မောက်မာမာဆက်ဆံနေတတ်တာက အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့။ ငယ်ငယ်တည်းက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေခဲ့သည်ကိုး။

သို့သော်လက်ာသိုင်းကို တိမ်စင်ချိုင်းဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ဘဝမှာ အလေးထားလွန်းသည်။ ဒါကြောင့်လည်းတိမ်စင်ချိုင်းရှိနေသော မြစ်ကြီးနားသို့ ခဏတိုင်လာလည် တတ်သလို တိမ်စင်ချိုင်းကိုလည်း သူနေသော ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏအလည်ခေါ်သွားတတ် သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော။ ဂရုမစိုက် အလေးမထားတတ်တဲ့ တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း လက်ာသိုင်းရဲ့ ပြောစကားဆိုရင် နှစ်ခါငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာမရှိဘဲ အလွယ်တကူ လက်ခံသွားတတ် သည်။

ဒါသူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖော်ပြလို့မရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ တိမ်စင်ချိုင်း ဆိုတဲ့လူငယ်ရဲ့စရိုက်ကတော့ လက်ာသိုင်းလိုတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့လည်း နည်းနည်းအစွန်းရောက် သလို ထူးခြားသည်ဟုလည်းဆိုရပေမည်။

တိမ်စင်ချိုင်းက ချမ်းသာသောမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် လက်ာသိုင်းလို နွေးထွေးမှုရှိသောအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုမှာ မနေခဲ့ရပါ။ သက်မဲ့ပစ္စည်းများကိုသာ လိုတရ ခဲ့ပေမယ့် ချစ်ချင်းမေတ္တာကို ငတ်မွတ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်ဟုဆိုရပေမည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီး ဖခင်ရဲ့စွန့်ထားခြင်းကို မချိမဆန့်ခံခဲ့ရသူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝဟာ နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့် ခြောက်သွေ့နေခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းက အရယ်အပြုံးနည်းပါးပြီး မနက်ဖြန် ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုရင်တောင် ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ်ကို စိတ်မဝင်စားသူ အေးစက်စက်လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း လက်ာသိုင်းလိုပဲ အရပ်ရှည်သောချောသော ချမ်းသာသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အရာအားလုံးကို အေးစက်စက်နိုင်လှတဲ့သူ့အမူအရာ ကြောင့် သူ့ပကမ္ဘာဟာ

စိုပြည်သာယာလှတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဒါကြောင့် အခုချိန်ထိ ရည်းစားတစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဖူးသူ။ မိန်းကလေးများကို အရောတဝင် စကားမပြောဖူးသူ နှလုံးသားကျောက်ရုပ်အဆင့်မှာသာရှိသေးသည့် မူကြိုလူငယ်လေးပါပဲ။

တိမ်စင်းချိုက်ျုပ အနေအေးသူတစ်ယောက်မို့ ဒေါသဆိုတာကိုလည်း မသိသလို ပျော်ရွှင်မှုဆို တာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ လိုချင်တပ်မက်မှုဆိုတာလည်း ပြင်းပြစွာ ဆန္ဒမရှိခဲ့ဖူးသူ။ အေးစက်စက်နှင့် ခံစားချက်မဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ထိုသို့ခံတူညီသော စရိုက်ကိုယ်စီနှင့် လူငယ်နှစ်ယောက်က သံယောဇဉ်ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲနှင့် အချစ်ဆုံး လူနှစ်ဦးလို့ပြောရင် ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် အမှန်တကယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကိုယ်စီချောကြသူများဖြစ်ပေမယ့် စရိုက်ချင်းမတူညီတာကြောင့် ပြင်ဆင်မှု အသွင်လက္ခဏာပါ ကွဲပြားကြသည်။ လက်ာသိုင်းက ဆံပင်ခွေခွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်များ နှင့် ရှုပ်ပွပါလေးကို တမင်တကာ ကပိုကရိုဖန်တီးထားပြီး နားပေါက်လေးဖောက်ကာ နားတောင်းအမျိုးမျိုး ပြောင်းပန်တတ်တာတို့၊ အကျီနှင့်ဘောင်းဘီတွေကို လူငယ်ဆန်ဆန် ကွက်တိကွက်ကြားနှင့် လူတွေကြားပေါ်လွင်အောင် ပြူးတူးမြဲတဲကြီးဝတ်တတ်တာတို့ လက်စွပ်အကြီး ကြီးတွေကို လက်ညှိုးမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးမရိုးအောင် ဝတ်ဆင်တတ်တာတို့ လက်သည်းကောင်ကို စတန့်ထွင်ကာ အမည်းရောင်ခြယ်တတ်တာတို့ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုပါ သူများနှင့်မတူအောင် ကွက်တိကွက်ကြားမျိုးကိုသာရွေးပြီးစမတ်ကျကျ ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်တာတို့ အစရှိသဖြင့် လူတွေကြား အမြဲထူးခြားပေါ်လွင်နေတတ်သည်။

မည်သူ့ကိုမှ အလေးအနက်မရှိဘဲ ပြောပြီးစကားများကို

လွယ်လွယ်ပင်မေ့သွားတတ်ခြင်းကလည်း လက်ာသိုင်းရဲ့ဆိုးဝါးသော အကျင့်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပြီး အဆိုးဆုံးအကျင့်တစ်ခုကတော့ ဆိုရိုးစကားတွေကို မှားပြီး သုံးနှုန်းတတ်တာတို့ သီချင်းတွေကို
သံစဉ်မကျအမှားတွေဆိုတတ်တာတို့ပဲဖြစ်သည်။

တိမ်စင်ချိုင်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဆံပင်ရှည်မျှောမျှောလေးများကို နီညိုရောင်ဆိုးထားသည်။ သူ့ရဲ့ ခံယူချက်က သူ့ဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ သဘာဝအတိုင်းမရှိတာမို့ ဆံပင်ကိုပါ အရောင်ဆိုးပစ်တာ တဲ့။ သူကတော့အဝတ်အစားများကို အဖြူရောင်၊ မိုးပြာရောင်၊ ပန်းဖျော့ရောင်၊ အဝါနုရောင်အစရှိသဖြင့် အရောင်နုများကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို ကုတ်အကျီ ကို အမျိုးမျိုးဝတ်ဆင်ပြီး စမတ်ကျကျ သေသေသပ်သပ်နေတတ်သူပါ။ ဖိနပ်ကိုလည်း အမြဲတစေ အနက်ရောင်တမျိုးတည်းကိုသာ ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ပြီး ဝတ်ဆင်တတ်သေးတာကလည်း တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့စတိုင်လ်ပါပဲ။

တိမ်စင်ချိုင်းက ဘဝတစ်ခုကို စုတ်တံတွေကြားမှာသာ ကွယ်ပုက်ထားသူတစ်ယောက်ပါ။ အချိန်တိုင်းလိုလို စက္ကူဖြူပေါ် စုတ်တံနှင့် ရေးခြစ်နေမည် သို့မဟုတ်ကော်ဖီတစ်မျိုးကိုအရသာခံကာ အေးသွားသည်ထိ ဖိမ်ယုပြီးသောက်နေမည်။ ပြီးလျှင် လေသာသောနေရာတစ်ခုမှာလှဲအိပ်နေမည်။ ဒါက တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသောလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝပါပဲ။

ထိုသို့ကိုယ်စီကွဲပြားခြားနားကြပါသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ထပ်တည်းကျ ခံစားနားလည်နိုင်ကြသည်က ဘဝ ဘဝတို့ရဲ့ရေစက်များကြောင့်ဟုဆိုရပေလိမ့် မည်။

မူကြိုကတည်းကစ၍ ယနေ့အချိန်ထိဆိုတော့ သံယောဇဉ်သက်တမ်းကလည်း နည်းခဲ့တော့သည် မဟုတ်။ ကျောင်းပြီးသွားမှ

သူ့အမေ ခေါင်းချခဲ့သောမြစ်ကြီးနားကို အပြီးအပိုင် ရွှေ့သွားသော တိမ်စင်ချိုင်းကြောင်း လက်ာသိုင်းက ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။

သို့သော်ခုလိုပဲ တစ်ယောက်ထံတစ်ယောက် သွားရောက်လည်ပတ်နေကြသေးတာကြောင့် သံယောဇဉ်တို့က မပျက်တမ်း ဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲကြပါသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်။

*

အခန်း(၃)

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ နောက်လည်းအားပေးဦးနော်။ အထူးဈေးလျှော့ပေးမယ်"

"အပြောကတော့ တယောသံပဲ။ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းကို လျှောခနဲ နားထားစီးဝင်သွား တယ်။ မင်းတို့ဆိုင်ရှင်ကတော့ မင်းလို အရောင်းဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရထားတာ ကောင်းတာပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ထွက်ခွာသွားသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သူမက အကြည်ရွှင်ဆုံး ပြုံးမိလိုက်သည်။

"ပုရစ်ဖူး"

"ရှင်...ဒေါ်လေး"

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ဒေါ်လေးလို့ခေါ်တာကို မကြိုက်သော်လည်း ဒေါ်လေးအရွယ်မို့ ဒေါ်လေး ဟု သူက ခေါ်ဖြစ်နေပါသည်။ သူများတကာလို မူယာဟန်ပန်များပြီး ဒီအရွယ်နဲ့ဒီအရွယ်ကို အတွန့်ထက်ပြီး မမဟုလည်းမခေါ်ချင်ပါ။

"ဒီနေ့ တို့ဆိုင်စောစောသိမ်းရအောင်"

"ရှင်"

သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ အမြဲတမ်းအလုပ်ချိန်ကို တစ်မိနစ်တစ်စက္ကန့်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုယူခဲ့ တတ်သူမို့ပါ။ အခုတော့ သူမနားပင်မယုံချင်တော့။

"ဒီနေ့ ငါတူရောက်မှာ။ အဲတော့ အိမ်စောစောပြန်မယ်"

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဆိုင်ရှင်ဒေါ်လေးက အမြဲအလေးအနက် ထားပြောနေတတ်သည့် တစ်ဦးတည်းသောတူဆိုသူနေမှာပေ့ါ။ မနေ့ကပဲ ဖုန်းဆက်နေသံကြားလိုက်ပါ၍။

မအားမလပ်ဘဲ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်နေပါစေ ထိုတူဆိုသူရဲ့ ဖုန်းဝင်လာရင် အရာအားလုံး ကိုပစ်ထားပြီး တရေးတယူစကားရှည်ကြီးကို နှုတ်ခွန်းခြွေနေတတ်သော ဆိုင်ရှင်ဒေါ်လေးကြောင့် ဒေါ်လေးအတွက် ထိုတူရဲ့အရေးပါမှုကို သူမခန့်မှန်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာရှိနေကြသော အမျိုးတွေနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်တွင် ထိုတူဆိုသူအကြောင်းက မပါလျှင်မပြီး၊ ဒါကြောင့် ထိုတူဆိုသူကြောင့် ဆိုင်စောစောသိမ်းမည်ကို သူမ မအံ့သြမိတော့။

ဒေါ်လေးက ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားချိန်မှာ သူမကသူမစက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်လေးကို တွန်းထုတ်၍ လာခဲ့ပါပြီ။ ညနေခင်းဘက်မို့ လမ်းမတလျှောက် လူတွေက စည်ကားနေပါသည်။ ဒီနေ့တော့ အလုပ်မှ တစ်နာရီလောက်စောပြန်ခဲ့ရတာ မို့ သူမမှာ အချိန်တွေအများကြီးပဲ ပိုသွားခဲ့ပြီလိုလို။

ဒါကြောင့် သူမက လမ်းချိုးလေးတစ်ခုကိုချိုးဝင်ပြီး ဆိချက်ခေါက်ဆွဲဟု ရေးထားသောဆိုင်တစ် ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

"ဘာစားမလဲအစ်မ၊ ထိုင်ပါ။ နေရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်"

"မစားဘူးရှင့် ထုပ်သွားမှာ"

"ရပါတယ်။ ထိုင်လေ အစ်မ၊ အကြွမ်းရေသောက်ပါဦး။ ဘယ်နှစ်ပွဲထုပ်မလဲ"

"ကြက်ပေါင်းနဲ့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ"

"ရတယ်အစ်မ ခဏလေးစောင့်နော်"

"သြော်...ပွဲသေးနော်"

"ကြက်ပေါင်းသေး နှစ်ပွဲဟော့ ပါဆယ်။ ခဏနော်အစ်မ"

စားပွဲထိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သွက်သွက်လက်ကလက်ပင် အခြားသောစားသောက်သူများ ထံ ကူးသွားပြန်ပါသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူမထံသို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်နှစ် ထုပ်ကို လာပေးသည်။ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ၁၂၀၀ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

"ကျေးဇူးပါပဲ"

"အချဉ်ရော ယူဦးမလားအစ်မ"

"ကောင်းတာပေ့ါ"

အလကားရတဲ့အချဉ်ထုပ်ကို တစ်ခါမှအလွတ်မပေးဖူးသော သူမက အားရဝမ်းသာကြီးပင် ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမခေါက်ဆွဲထုပ်များကို ကိုင်ကာ ဆိုင်ပြင်ထွက်လာခိုက် သူမရှေ့မှကပ်၍ ဖြတ်မောင်းသွားသော ပြိုင်ကားဖြူဖြူလေးကြောင့် ကားမောင်းသူကို ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

ထိုလူကို သူမအတွေးထဲ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသည်။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမျိုးမှာပဲ ဖြစ်နေနေ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲတွေ့လိုက်တွေ့လိုက် ထိုလူပဲဆိုတာ ချက်ချင်းအတတ်ပြောဆိုနိုင်သော စွဲမြဲစွာသိနေတဲ့မှတ်မိချင်းမျိုးပါ။

"တိမ်စင်ချိုင်း သူပြန်ရောက်နေပြန်ပြီကော"

"နင်က အခုမှသိတယ်လား တစ်လလောက်တောင်ရှိသွားပြီ"

"ဟုတ်လား သူက အရမ်းသန့်တာနော်၊ အသက်ကြီးလာလေ ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိလာလေပဲ"

"သူကားပေါ်မှာပါသွားတဲ့တစ်ယောက်ကလည်း သန့်တယ်နော်"

"သူက အရမ်းချမ်းသာတယ်ဆိုပဲ တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းတဲ့"

"အေးနော် တိမ်စင်ချိုင်း ဒီကိုပြန်လာခဲ့ရင် အဲ့တစ်ယောက်က အမြဲလိုလိုပါလာတတ်တယ်။ ချောတယ်နော်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ရုပ်ပါလေးပဲ"

"ငါကတော့ တိမ်စင်ချိုင်းမှ တိမ်စင်ချိုင်းပဲ ငါသာတိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ ချစ်သူလေးဖြစ်ရရင် ဘယ်လောက်ထိကောင်းမလဲ"

"ကောင်မတွေ ပိုးကထလာပြီ ဟိုက ခွေးဆိုရင်တောင် အမကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ"

"နင့်ရဲ့ပုံပမာကြီးကလည်းဟယ်၊ အသည်းကျိန်းချင်စရာကြီး"

"တိမ်စင်ချိုင်း ကျောက်ရုပ်ကြီးဆိုလည်း သူ့ဘေးနားက တစ်ယောက်ဆိုလည်းမဆိုးပါဘူး"

"မင်းတို့ လက်ာသိုင်းဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား"

"ငါ့အစ်ကိုတွေပြောတာတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးပဲဆိုလား ဘာလားပဲ။ ဘာဆရာကြီး လည်းတော့မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း အကြောင်းပြောနေတာ ဘာလို့ဒီနာမည်က ပါလာရတာ လဲ"

"နင်တို့သိပ်အပါလား။ တိမ်စင်ချိုင်းကိုတော့ ကျိတ်ကြွနေကြပြီး သူ့ရဲ့ Best Friend ကိုတော့ မသိဘူး"

"ဘာလဲဟာ"

"တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ဘေးမှာက တစ်ယောက်လေ။ အဲ့ဒါ လက်ာသိုင်းပဲ"

"ဘာ ဘယ်လို"

"အံ့သြစရာပဲနော်"

"ဒီထက် ထူးဆန်းတာရှိသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတို့မအံ့သြလေနဲ့"

"ဘာလဲ လက်ာသိုင်းဆိုတဲ့ ဘဲချောချောလေးရဲ့သမိုင်းလား"

"ဟုတ်ပ့ါနော် ငါတို့သိထားတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကောင်မလေးတွေကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ လက်ာသိုင်းနဲ့ တိမ်စင်ချိုင်း ဘာမှမထူးဘူး"

"အဲဒါ လက်ာသိုင်းရဲ့အရည်အချင်းပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဒီမြစ်ကြီးနားကိုလေ ခဏတဖြုတ်လေး ရောက်တာတောင် သူက သတင်းကြီးနိုင်လွန်းတယ်"

"ကဲကဲ…မိန်းမတွေ သူများအတင်းတွေ ဇွတ်ပြောမနေနဲ့။ အစာလည်းစားဦး အေးကုန်ပြီ"

အနောက်နားဆီမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြသော ထိုမိန်းကလေးတစ်စုရဲ့ စကားသံတွေကို သူမက အကြောင်းမဲ့ရပ်၍ နားထောင်ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။

ဒါကတော့ သူမသိပ်မှတ်မိနေသည်ဆိုသော တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ဘဂအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေ သက ပါဝင်နေခဲ့သည်ကိုး။ တိမ်စင်ချိုင်းက သူမကိုမသိပေမယ့် သူမက တိမ်စင်ချိုင်းကိုသိနေခဲ့ပါသည်။

မတွေ့တာကြာပြီမို့လားမသိ တိမ်စင်ချိုင်းက ရက်အနည်းငယ်ပြောင်းသွားသလိုပင်၊ သို့သော်ပိုပြီး ခန့်သန့်လာသည်ဆိုတာတော့

မလွဲပင် ပြောရပေမည်။

သို့ပါသော်လည်း အရယ်အပြုံးမရှိ။ တင်းစိပ်ရိနေသော နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပင် ဘာမှမပြောင်းလဲခဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေအလုပ်လုပ်သော ပန်းခြံထဲ မှာ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသော အကျီအဖြူရောင်လေးနှင့်တိမ်စင်ချိုင်းကို သူမမြင်ယောင်မိပါသေးသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက တိမ်စင်ချိုင်းက သူ့မိခင်လက်ကိုကိုင်ကာ ပန်းခင်းကြားဖြတ်လျှောက်လာပါ သည်။ ထိုအချိန်က ထိုအမျိုးသမီးကို တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့မိခင်ဟု သူမ မသိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ အကယ်၍ များ သိခဲ့ပါလျှင် ထိုအမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာကို အလွတ်ရလုနီးပါးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ဦးမှာသေချာသည်။ အခုတော့ ငယ်ငယ်လေးနှင့်ပင် သိပ်ချောနိုင်လွန်းသော တိမ်စင်ချိုင်းကို ငေးမောရတာ နှင့်ပင် ရှိလက်စမမျက်လုံး နှစ်လုံးထက် အပိုလိုချင်မိပါသေးသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက သူမက တိမ်စင်ချိုင်းကို အခုမှတွေ့ဖူးတားပါဆိုပေမယ့်လည်းပန်လက် ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း ဘာမှမမေးပါဘဲ အလွယ်တကူယူထားခဲ့သည်။ သူမပျော်ရွှင်ခဲ့ ရဖူးပါသည်။ သူ့နာမည် တိမ်စင်ချိုင်းဆိုတာကိုပါ သူမကိုပြောပြခဲ့သေးသည်။

သို့သော်နောက်နေ့မှာ တိမ်စင်ချိုင်းလာဦးမှာပဲဆိုပြီး မျှော်နေပေမယ့် စိတ်မကောင်းစရာသ တင်းကပဲ လွယ်ကူလျှင်မြန်စွာ ပျံ့လွင့်ခဲ့ပါသည်။

တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့အမေက ဖုန်းပြောနေရင်း မေ့လဲသွားရာမှာ သတိပြန်မလည်လာတော့ဘူးတဲ့။ သူမတိမ်စင်ချိုင်းနဲ့ထပ်တူခံစားခဲ့ရပါ၏ ။ ငိုကြွေးနေသော တိမ်စင်ချိုင်းရဲ့ ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံက သူမနှလုံး သားထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်အောင်ပင် စွဲထင်ရစ်နေခဲ့ပါသည်။

နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အခုလိုဆောင်းဦးရာသီလေးတွေမှာ သူမတို့ အလုပ်လုပ်သောခြံမှာ နှစ်ပတ် လည်နေ့ရောက်တိုင်း နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း

တစ်စည်းလာဝယ်နေကျဖြစ်သော တိမ်စင်ချိုင်းကို သူမအလုပ်လုပ်နေရင်းဖြင့်ပင် မေ့မောနေရသည်က အလုပ်များသော သူမအတွက် အလုပ်ကြီးတစ် လုပ်ပင်ဖြစ်၍ နေခဲ့ပါသည်။

သူမတွေးမိတွေးရာတွေးပြီး ရပ်နေမိခဲ့သည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာသွားခဲ့သည်မသိ။ သူမသတိရ သွားချိန်မှာတော့ လက်ထဲမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်ပင် အေးစပြုလာပါပြီ။

"ဟာ..ဒုက္ခပဲ"

အမြဲတမ်းအတွေးတစ်ခုတည်း နစ်ဝင်နေမိရင် အရာအားလုံးကို မေ့သွားတတ်သည့် သူမရဲ့အကျင့်ဆိုးကြောင့်တော့ သူမအမြဲလိုလိုအခက်တွေ့ရပါသည်။ စက်ဘီးကိုသာ တရွတ်ဆွဲနင်းနေသည့် သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာပင် မရှိတော့သလိုပဲ။

"အား....."

လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့အရောက်မှာတော့ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောလူတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိသွားသည်။ စက်ဘီးစီးကျွမ်းကျင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့သူမက အရှိန်ကိုဘယ်လိုမှမထိန်းချုပ် နိုင်တော့ပါဘဲ မျက်စိကိုသာ စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုလူကလည်း အော်သံစူးစူးကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခုန်ရှောင်ပစ်လိုက်သော်လည်း ခြေချောင်းလေးများကို ကြိတ်ဖြစ်အောင် ကြိတ်သွားသေးသော ထိုဘီးစုတ်ကြောင့်....

"အား..."

ခြေချောင်းများကို အုပ်ကိုင်ကာ လမ်းမပေါ် ငုတ်တုတ်ပင် ထိုင်ချမိလိုက်ပါသည်။

"ဆောရီး"

ထိုမိန်းကလေးက အသံကျယ်ကြီးနှင့် တောင်းပန်သွားပါသော်လည်း သူမကြောင့် နာကျင်သွားရသူကို လှည့်ပင်ကြည့်ဖော်မရ။ စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်လေးကတော့ အရှိန်မသေ။ မြန်မြဲမြန်ဆဲ။

"ဟော့...ဟော့ အား....နာလိုက်တာ"

ထိုမိန်းကလေးနောက်ကိုပဲ ပြေးလိုက်ပြီး စက်ဘီးကို ဆွဲလှဲပစ်ရကောင်းနိုး၊ နာကျင်နေသော ခြေထောက်ကိုပဲ ဦးဖွမန်းရကောင်းနိုးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ။

"တောက်"

သူဒေါသအလိတ်လိုက် ထွက်သွားမိပါသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ လက်ာသိုင်း"

"ဒေါသဖြစ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား"

"ဒေါသဖြစ်တဲ့လူက လမ်းမကြီးပေါ် ခြေဆင်းထိုင်နေတော့ အံ့ဩစရာပဲ"

"ဒီမိန်းကလေးကိုနှစ်ချက်တိတိဆွဲထိုးဂမှ၊ ငါ့ဒေါသက ပြေနိုင်မယ်"

"မိန်းကလေး...ဟုတ်လား"

"မျက်မမြင်အကန်းမကြောင့် ငါ့ခြေထောက်နာသွားပြီ။ ငါ့လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်ဖူးထင် တယ်"

"တကယ်လား"

"ငါ့ရုပ်က လိမ်နေတဲ့ပုံပေါက်လို့လား"

"ငါပွေ့ခေါ်သွားမယ်လေ ကားပေါ်ရောက်တဲ့ထိ"

“မင်းနိုင်ရင် ပွေ့လိုက်”

ထိုအခါမှာတော့ တိမ်စင်ချိုင်းဆိုသည့်လူငယ်က အတည်ပေါက်ကြီးပင် အမှန်တကယ်ပွေ့ဟန် ပြင်လိုက်တော့…

“ဟော့ကောင်….ဟော့ကောင်”

“မင်းပဲပွေ့ဆို”

“အယုတ်တမာကောင်”

ပြောလည်းပြောကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှ ထပစ်ခဲ့ပါတော့၏။

“အဲဒီ ပုံစံက မင်းနဲ့မလိုက်ဘူး လက်ာသိုင်း”

“အဲ့ဒါ သော့တစ်ချောင်းပဲ။ အဲ့လိုပုံစံမျိုးကို မိန်းကလေးတွေက သိပ်ကြိုက်တာကွ”

“မင်း ငါ့ကိုထပ်လိမ်ပြန်ပြီ လက်ာသိုင်း”

“မင်းက မယုံလို့လား”

“ယုတ္တိမှမရှိတာ”

“မင်းကို ငါသက်သေပြရမလား”

“သက်သေပြပြီးပြီလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ငါကောင်မလေးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန် မင်းက ရှိမနေတတ်ပါဘူး”

“စောစောကတည်းလေ။ မင်းဟန်ဆောင်နေတာကို ဟိုက ဂရုတောင်စိုက်မသွားဘူး။ လက်ပြပြီး ဆောရီးလို့အော်သွားတာ။ ငါတည့်တည့်ကြီးကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဟား…သွားပါပြီ လက်ာသိုင်းရဲ့သမိုင်းကတော့ အနက်ရောင်ပြောင်းပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီမိန်းကလေး လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပျော့ကွက်ကို ငါသိပါတယ်။ အေးဆေးပါ”

“ဖိုက်တင်ချမလို့လား”

ဟုဆိုကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ လက်ဗွေထိုးဟန်ပြလိုက်တော့ လက်ာသိုင်းက လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး ဆရာဘကြီးဂိုက်ဖမ်းကာ….

“နိုး…နိုး…နိုး…နူးညံ့တဲ့မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုကြီးမလုပ်သင့်ဘူးလေ”

“ဒါဆိုရင်”

“ဟား…ဟား…လွယ်ပါတယ်။ သူတို့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ရတ်တရက် နှစ်ချက်တိတ် ဆွဲနမ်းလိုက်၊ မူးပြီးမျှောသွားစေရမယ်။ အဲ့ဒါအကောင်းဆုံးတိုက်ကွက်ပဲ”

“အဲမိန်းကလေးကို မင်းက အဲ့ဒီလိုလုပ်မလို့လား”

“သူက ငါ့အသားကိုနာကျင်စေတယ်ဆိုတော့ ဒီ့ထက်ဆိုးသွားနိုင်တယ်”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ လက်ာသိုင်းလေးရယ် ဒီတစ်သက်တော့ မင်းအဲလိုအခွင့်အရေးလေး မရနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်မရနိုင်ရမှာလဲ”

“အံဒီမိန်းကလေးက မျက်လုံးပြူးပြူးလား၊ မေးမေးလား၊ အသားကဖြူသလား မည်းသလား။ နှာခေါင်းကရော ပြသလား ချွန်သလား။ ပြီးတော့….”

“တော်ပြီကွာ”

ထိုအခါမှာတော့ လက်ာသိုင်းက ကားပေါ်တက်ကာ ကားတံခါးကို ဂျိမ်းဆိုဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။တိမ်စင်ချိုင်းကတော့ အခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီးပြုံးဖြစ်တယ်ဆိုရုံမှ တစ်ပါး မျက်နှာတစ်ခုလုံးပကတိအေးချမ်းရိုးစင်းလျက်။

*

အခန်း(၄)

“တီ…တီ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လေသာဆောင်ပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲနေသော တိမ်စင်ချိုင်းက အာရုံနောက်သွားရသည်။

“တီ….တီ”

နောက်တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြန်တာကြောင့် သူကအောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူ့ကိုလက် ယမ်းပြနေသော လက်ာသိုင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အပေါ်တက်ခဲ့ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသောပုံစံမျိုး သူကလည်း လုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ လက်ာသိုင်းက သူ့ကိုတစ်ချက်ပြုံးပြကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ထိုအခါမှာတော့ လက်ာသိုင်းရဲ့အထာကို သူသိလိုက်ပါသည်။ သူ….သူ့အဒေါ်ထံမှ လက်ဆောင်ရလိုက်သည့် ကားအသစ်ကို မြင်စေချင်လို့ပဲဆိုတာကိုပေ့ါ။

ကားလေးက မော်ဒယ်လ်စိမ်းရောင်လေးမို့ တစ်မျိုးဆန်းနေတာတော့အမှန်ပါပဲ။ ထိုကားထက်ဆန်းတာက သူ့မျက်စိရှေ့ကမှာရပ်နေတဲ့ လက်ာသိုင်းရဲ့ပုံစံပါပဲ။.

သူက အံ့ဩနေပေမယ့်လည်း လက်ာသိုင်းကတော့ သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေပါသည်။ ထိုအပြုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူနေသည့်

သဘောကိုဆောင်နေတာမို့ သူက ပိုအံ့ဩရခြင်းပါပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ပန်နံ့ခ်လုပ်လာတာလေ။ မတွေ့ဘူးလား”

ဟုဆိုကာ သူ့သောက်လက်စကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပင် ခပ်တည်တည်နှင့်မော့ချလိုက်သေး။

“အေးစက်နေပြီ Ice လား Hot လား”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ပထမတော့ Hot ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ Ice ဖြစ်သွားတယ်”

“သိနေတာကို question လုပ်တာက မင်းအကျင့်ဖြစ်နေပြီ လက်ာသိုင်း”

“ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ မင်းတို့မြစ်ကြီးနားကလည်း သွားစရာလာစရာကို ရှားပါးလွန်းတယ်။ ငါ့အသားကို လိမ်ကြည့်လိုက်အပျင်းရည်တွေ စီးကျလာလိမ့်မယ်”

“မင်းပျော်မယ့်နေရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“စော်ပေါတဲ့နေရာကို ငါမပြောဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာရည်မှန်းထားတယ်”

“ခွေးနာကျ မင်းလက်ထဲရောက်မှ ငါက မီးတောက်လုံးလုံးဖြစ်သွားတော့တယ်”

ဆံပင်ပုံစံက ဒူးရင်းသီးဆူးချွန်များလို တစ်ခေါင်းလုံးအစုလိုက် ချွန်ချွန်ထောင်ထောင်လေးနှင့် ဟိုတစ်ပုံဒီတစ်ပုံလုပ်ထားသော၊ ဘောင်းဘီမှာ ချိန်းကြိုးမျိုးစုံကို တစ်ပြုံကြီးမျိုးလို့ မျှားလားချိတ်တွယ် ထား းသော။ အကျီကော်လံထူထူမှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ လိုးလိုးလက်လက်အလှ

ဆင်ထားသော နားတောင်းကိုလည်း ပုံဆိုးပန်းဆိုးပုံများ ပန်ဆင်ထားသော လက်ာသိုင်းကို တိမ်စင်ချိုင်းက လက်ကလေးပိုက်ကာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးနှင့်မျက်ခုံးတို့မှာ ခြယ်ထားသော အိုင်းရှဲဒိုးများကို လက်ညှိုးလေးနဲ့တို့ထိလိုက်ပြီး....

“အပေါ်စားထင်တယ်။ ထိလိုက်တာနဲ့ လက်မှာမည်းပြီး ကပ်ပါလာပြီ”

“ဟော့ကောင်...ဟော့ကောင်”

“မှန်းဂျယ်တစ်ဘူးကုန်သွားပြီလား။ မင်းတော်တော်အချိန်ယူခဲ့ရမယ်နော်”

“ဟော့ကောင် တိမ်စင်ချိုင်း”

“မင်း ပန့်ခ်အစစ်မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာလိုသေးလို့လဲ”

“လူရိုက်တုတ်နဲ့ လ က်ပတ်ကြိုးပြီးတော့ မင်းလက်သည်းက အမည်းရောင်တွေက ကွာနေပြီကွ။ ထပ်မဆိုးခဲ့ဘူးထင်တယ်”

“အမှန်တော့ အဲဒါတွေ ငါမဆိုးတတ်ဘူး။ ဆိုင်မှာသွားဆိုးတာ”

“ရိုးသားလွန်းသွားပြန်ပြီ။ ပန်ပခ်တွေက အဲဒီ လောက်မရိုးရှင်းဘူးလေကွာ”

“ခွေးနာ ငါ့ကိုလှောင်နေတယ်”

လက်ာသိုင်းရဲ့အပြောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာပြုံးမိသွားကြပြန်သည်။

“ရော့”

လက်ာသိုင်းက ရုတ်တရက်ဆိုသည့် အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲမှ

အချိုရည်တစ်ဘူးကို တိမ်စင်ချိုင်းထံ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြား အမြဲအချိတ်အဆက်ရှိခဲ့ကြ သည်မို့ တိမ်စင်ချိုင်းကလည်း လေထဲမှာဝဲပျံနေတဲ့အချိုရည်ဘူးကို သက်တောင့်သက်သာပင် ဆွဲဖမ်းလိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်သည်။

“ဒါကို မင်းအိမ်ကယူလာတာလား”

“လမ်းကဝယ်ခဲ့တာ”

“မင်းကို လူတွေစုပြုံပြီး ကြည့်နေကြဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတကယ့်ပန့်ခ်ဖြစ်နေလို့လေ”

“အဲဒါ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“မင်းအတွက်တော့ မထူးဆန်းဘူး။ သူတို့မျက်စိထဲမှာတော့ အံ့ဖွယ်သတ္တဝါပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီကဝတ်ပုံစားပုံက တကယ်အလန်းကြီးဆိုတာမရှိဘူး”

“ဒီရှိုးပွဲမှာ အဆိုတော်က ဘာဝတ်သွားသလဲဆိုတာပဲကြည့်ပြီး လိုက်တုကြတာ။ အကျင့်ဖြစ်နေ ပြီ”

“အဲတော့ ငါက ဘာဆန်းနေလို့လဲ”

“ဆန်းတာပေါ့၊ ငါတို့မြန်မာပြည်က အဆိုတော်တွေထဲမှာ မင်းလို ပန့်ခ်အမှန်အကန်ကြီးမှမရှိတာ။ ဆိုနေတဲ့သံစဉ်က Rap ဝတ်ထားတာက Rocker တကယ်။ ပြောတာက ပန့်ခ်။ ဝတ်ထားပြင်ဆင်ထားတာကအော်တာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

"ငါက မင်းကို စုတ်တံနဲ့ကော်ဖီကိုပဲ သိတယ်ထင်နေတာ"

"လက်ာသိုင်း မင်း ငါ့ရဲ့မော်ဒယ်လ်လုပ်ပေးပါလား"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အရူးတော့မထနဲ့၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့"

"ဟ....အဲ့ဒါစီးပွားရေးခွင်ပဲကွ။ အဲဒီ ပန်းချီကားကိုသာ လေလံတင်လိုက်ရင်"

"သေချာတာကတော့ မင်းရှုံးဖို့ပဲ"

ဟုပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ပြောပစ်ပါတော့သည်။ရှုံမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော လက်ာသိုင်းရဲ့ မျက်နှာကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းက တဟားဟားပင်အော်ရယ်နေသေးသည်။

"ရယ်မနေနဲ့၊ ငါမင်းကို အပြင်သွားဖို့လာခေါ်တာ"

"ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ငါ့အန်တီလေးက အိမ်မှာပြာယာခတ်နေတာနဲ့ ငါကြည့်မရလို့ စိတ်ရှုပ်ပြီး ထွက်လာတာ။ ရှင်းတဲ့နေရာပေါ့ကွာ"

"ရှင်းတဲ့နေရာ"

"ဘယ်မှသွားစရာမရှိလည်း မြစ်ကမ်းဘေး သွားထိုင်မယ်ကွာ"

"ငါမြင်နေတယ်။ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း သပွတ်အူကြီး အထွေလိုက်မျှောလာဦးမှာ"

"ခွေးနာ မင်း ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်တာ တွေများနေပြီ။ ပြစ္စမ်း မင်းဘာပုံတွေ ရေးခြစ်နေတာလဲ"

"ကြည့်မနေပါနဲ့။ မင်းက အနုပညာကို မခံစားတတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မခံစားတတ်ရမှာလဲ"

“အဲ့ဒါဆို မင်းကာဂုန်မကျ စည်းချက်မညီနဲ့ အမှားကြီးတွေဆိုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောချင်ရာပြော မကြားလိုက်ဘူးတဲ့ မှတ်လိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ငါ့လက်နာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ မင်းမျက်နှာက အရည်တူနေပြီလေ။ ပြစမ်းပါ မင်းပန်းချီ”

“ကြည့်မနေပါနဲ့ကွာ”

“ပြစမ်းပါ”

သို့သော်လည်း ဆွဲလက်စပန်းချီကားချပ်ကို တိမ်စင်ချိုင်းကို ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် မလုံတလုံကာ ကွယ်ထားခဲ့ပါသည်။ လက်ာသိုင်းကလည်း လုပ်ချင်ရာကိုလုပ်တတ်သူတစ်ယောက်ပီပီ၊ ပန်းချီကားချပ်ကို ကွယ်ထားသော လက်ာသိုင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးကို မရမက တွန်းဖယ်ပစ်ပါတော့ သည်။

“ဟား..ဟား…ဟား”

တိမ်စင်ချိုင်း ဘေးသို့ရောက်သွား၍ ပန်းချီကားကိုမြင်လိုက်ရသော လက်ာသိုင်းမှာ ခွေးလေးယားသီး ထိထားမိသူတယောက်လို တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေးကာ အားပါးတရ ရယ်မောမိတော့၏ ။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာကောင်းလို့ပေါ့ကွာ။ မင်းတော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်ပဲ… ဟား..ဟား”

“ဘာမှားလို့လဲ ငါ့ပန်းချီကားက ဘာမှားနေလို့လဲ”

“မှားတာကမှ အကြီးအကျယ်ပဲ ဘာတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့နာမည်က မျောလွင့်တိမ်တိုက်တဲ့။ ဆွဲထားတာက သစ်ပင်တစ်ပင်။ ချောင်းလေးတစ်ခု ခွေးလေးတစ်ကောင် နွားရိုးခေါင်းပြတ်လေးတစ်ခု ဘာလဲ တိမ်စင်ချိုင်း

မင်းရူးနေပြီ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ မင်းအနုပညာကို မခံစားတတ်ပါဘူးလို့”

“ပန်းချီဆိုတာက လွယ်လွယ်လေးပဲ ရေးချင်သလိုရေး ခြစ်ချင်သလိုခြစ် နာမည်ကို ခပ်ဆန်းဆန်းလေးပေးပြီး နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာရဲ့ ဆိုင်းထိုးလိုက်တာနဲ့....ပန်းချီချစ်သူတွေက ဘာလေးညာလေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးကောက်တော့တာပဲ။ ဒါကိုမဟုတ်ပါဘူး လို့ပြောရင် မင်းလိမ်နေပြီ”

စွဲချက်တွေတင်ချင်သလိုတင်ပြီး ချောင်ပိတ်လိုက်သည်။ လက်ာသိုင်းရဲ့ စကားပရိယာယ်က လှလွန်းလှသည်။ မဟုတ်ပါဘူးဟုအမျိုးမျိုးကြံဖန်ရှင်းနေရင်လည်း သူကလူလိမ်ဖြစ်တော့မည်။ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြောပြန်ရင်လည်း မဟုတ်။ ဒါဆိုရင် သူက ထိုစကားအတွက် ဘာပြန်ပြောရမှာတဲ့လဲ။

မတတ်နိုင်တော့သည်အဆုံး လက်သီးတစ်ချက်ကို လက်ာသိုင်းရဲ့လက်မောင်းပေါ် ခပ်နာနာလေးထိုးပစ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။ လက်ာသိုင်းကတော့ သူ့စကားခွန်းအတွက် သဘော ကျကြီးကျကာ ပြုံးမိနေလေရဲ့။

“ဒါဆို မင်းရဲ့ ပန့်ခ်စတိုင်လ်”

“ဟေ့ဟေ့ အူနဆင်နင်းခံစားမနေနဲ့။ အဲဒီ ပြဿနာက ပြီးပြီ ငါပိုင်နိုင်သွားပြီ”

“ဘာ အူနဆင်နင်း ဟုတ်လား။ မကြားဖူးပါဘူး အူူနုကျွဲခတ်ပဲကြားဖူးတာပါ”

“ဆင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွဲဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ချင်းအတူတူပဲ လာ သွားမယ် ရာသီဥတုသာယာနေတယ်။ အချိန်ကိုက်ပဲ”

“ဆင်းနှင့် အကျီလဲမယ်။ ကားသော့သွားယူမယ်”

“အိုကေ ငါးမိနစ်စောင့်မယ် သွားပြီ မင်းရဲ့ဆံပင်တွေ လေမှာဝဲပျံနေ ညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်ခွင့်ရချင်သေး”

ကောင်းမြတ်ရဲ့သီချင်းကို မဟုတ်တာတွေကြီး အစီအစဥ်မကျဆိုသွားသော လက်သိုင်းကို သူတစ်ချက်တော့ ဟက်ခနဲရယ်မိလိုက်ပါသေးသည်။

*

အခန်း(၅)

လက်ထဲမှ ပန်းတပွေ့က နွမ်းအိစပြုလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူမတော်တော်ကြီးအခက်တွေ့နေ ရပါသည်။ ခြံထဲမှာ ခူးရတော့မည့်ပန်းတွေက မြိုင်ဆိုင်နေသည်။ ပန်းကိုဖောက်သည်ဝယ်မည့်သူက ဘယ်လိုမှမရှိသေး။ သူမခေါင်းတွေပင် ပူထူချင်လာသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သူမ မနက်ဖြန်နံနက်ကို ဈေးမှာ ပန်းထွက်ရောင်းဂုတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

ပန်းတွေကို ပြလိုက်လျှင်ပင် အဝယ်တော်တွေက အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနှင့် ငြင်းလွှတ်နေ ကြသည်။ ပန်းရဲ့ပွင့်ဖတ်က ညှိုးတယ်ဆိုလား။ ပန်းအရွက် ခြောက်တယ်ဆို လား ဝတ်ဆံက အရောင်မှိန်တယ်ဆို လားနှင့် ဒီလောက်လှပနေတဲ့ပန်းပွင့်တွေကို မရမကအပြစ်ရှာသည့် လူတွေကို မုန်းမိလာ သည်။

သို့သော် သူမနောက်ဆုံးသိလိုက်ရတာ က ဈေးမှာပန်းတွေက ဖောချင်းတိုက် ပေါနေလို့ပါဆိုတာပါပဲ။ သူမစိတ်ထဲ ကြုံးဝါးထားမိပါသည်။ နေ ၁င်ပန်းရှားတဲ့အချိန် သူမတို့ခြံထဲ အလု အယက်လာဝယ်ကြလို့ကတော့ ဈေးကိုမတန်တဆတင်ပစ်ဦးမယ်ဟုပဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ခြေထောက်ညောင်းပြီး မောပန်းသွားရသူက သူမပါပဲ။ စိတ်ပျက် ပျက်နှင့် ပန်းတပွေ့ကြီးကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲထည့်ကာ ဘီးလိမ့်ရာနင်းနေမိပါသည်။ မနက်ဖြန် မနက်ဈေးမှာ ပန်းရောင်းဂုမည့်အဖြစ်ကို စိတ်ပျက်မိတာအမှန်ပါပဲ။ အကယ်၍

မရောင်းပြန်လျှင်လည်း သူမအဖို့နေတွက်မကိုက်လှ။ သူမတို့ရဲ့မိသားစုအခြေအနေက အလုပ်ကိုလစ်ဟင်းခံ၍ မရပါ။

သူမစိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် စက်ဘီးကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး အုတ်တိုင်လေးပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဗိုက်ထဲမှ ဂလူဂလူနှင့်မြည်ဟည်းလာတာကြောင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပေါင်မုန့်တစ်ထုပ်ကိုဖောက်ကာ သုံးကိုက်နှင့်အပြီးစားလိုက်ပြီး ရေသန့်ဘူးထဲမှရေကိုမော့ချသည်။

ကံဆိုချင်ပြန်တော့ ရေသန့်ဘူးထဲမှရေက ပါးစပ်ထဲပြည့်အောင်ပင် မရောက်လိုက်နိုင်။

“ဟင် ရေတောင်ကုန်သွားပြီပဲ ရေဆာတယ်ဆိုတာမှ အရေးထဲ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း ပွတ်တွတ်ပွတ်တါတ်ကလေးပြောကာ ခေါင်းကိုကောင်းကင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မော့ကာ ဘူးထဲမှကပ်ကျန်နေသောရေမှုန်ရေမွှားလေးတွေကို ပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ခါချလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်တိုဖို့ပဲဖြစ်လာတော့လည်း စိတ်တိုတိုရှိတာနှင့်ပင် ရေသန့်ဘူးခွံကို မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ အားကုန်ပစ်ပေါက်ပစ်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောလူတစ်ယောက်....

“ဖွိုင်း”

“အား....”

“ဟိုက် မှားပြန်ပြီ ပြသနာပဲ”

ထိုလူမှာ တော်တော်နာသွား၍ ထင်သည်။ နဖူးကြီးကိုသာ အုပ်ပြီး

ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ သူမက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ
ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးနှင့် စက်ဘီးဒေါက်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး
တရဒွန်းနင်းပြေးပါတော့သည်။

“ဟေ့…ဟေ့”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူတွေဝေမနေတော့ပါဘဲနဲ့
နင်းပြေးသွားသောစက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်နောက် အားကုန်ပြေးလိုက်ပစ်တော့၏။
သူမနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လန့်သွားရသည်။ ဒါကြောင့်ပင်
ခြေထောက်တွေကို ပို၍ ပင် အချိန်ထည့်ပစ်သည်။

စက်ဘီးက ပိုမြန်သွား၍ သူကလည်းပြေးနှုန်းကို ပိုမြင့်ပစ်လိုက်သည်။
သူမအနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။

“ဘုရားသခင်ကယ်ပါ၊ ဒီလူမမောသေးဘူးလား ရတယ်လေ။
သူပဲလိုက်နိုင်မလား ငါကပဲပြေး နိုင်မလား ပုရစ်ဖူးတဲ့ကွ”

သူမကလည်း အားနှင့်မာန်နှင့်အားကုန်နင်းနေပါ၏။
သို့သော်လမ်းချိုးတကွေ့သို့ အရောက်မှာ တော့
သူမရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှဖြတ်ပြေးလာသောကလေးငယ်ကြောင့်…..

“ဟေ့…..ဟိတ်…..အား…..”

အရှိန်ကိုလည်း မထိန်းနိုင် ကလေးကိုလည်း တည့်တည့်ကြီးပင်
တိုက်ပစ်နိုင်သည်မို စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုလှည့်ချကာ
မြောင်းကြားထဲတိုးဝင်ပစ်တော့သည်။ စက်ဘီးက မြောင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ကို
ကျသွားပြီး သူမက မြောင်းရဲ့ညာဘက်သို့ အပုံလိုက်လေးပြုတ်ကျသွားသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒူးတစ်ဖက်က ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး တံတောင်ဆစ်က
ကွဲရှသွားဂသည်။ Accident ကြောင့်နာကျင်လွန်း၍ မြေကြီးပေါ်မှ

မထနိုင်ဖြစ်နေသော သူမက အကျီကိုတ်စကို အနောက်ဘက်မှ အဆွဲခံလိုက်ရပါသည်။

“အား.....”

လည်ပင်းအစ်သွား၍ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်အော်လိုက်မိသည်။

“ဖြည်းဖြည်းထူပါ။ ခြေထောက်နာနေတယ်”

“မင်းကို ငါက ကူညီနေတယ်များ ထင်နေသလား”

“ရှင်”

ထိုအခါကျမှ သူမက အခြေအနေကိုရိပ်စားမိပြီး အနောက်သို့လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူမမျက်လုံးကြီး ပြူးသွားရသည်။

“ဒီမှာ တွေ့လား ငါ့နဖူး မင်းကြောင့်အဖူထွက်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ့နဖူးကို လက်ညှိုးထိုးပြလာသည်။ သူမကြောင့်ဆိုတာ မှန်နေတာမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့ပသော်သူမက နဂိုထဲက စွာလန်ကျဲလေးမို့....

“ဒီမှာတွေကလား၊ ကျွန်မက ရှင့်ထက်ပိုနာသွားတာ”

ဟုဆိုကာ အားကျမခံနှင့်ကွဲသွားသော တံတောင်ဆစ်ကို အကျီလက်ပင့်ကာ ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဆိုင်ရမှာလဲ။ ရှင်သာ ကျွန်မနောက် အခုလိုပြေးမလိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မလည်း အခုလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“မင်းကပြေးတာကိုငါလည်းလိုက်မှာပေါ့ကွ”

“ရှင်က ကျွန်မကိုကြိုက်လို့လား”

"ဟော့ဟော့....မင်းစကားပြောတာကြည့်ပြော"

"သိဘူးလေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်ကို ယောကျ်ားတစ်ယောက်ယောက်က သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေတယ်ဆိုတော့ တွေးစရာဖြစ်သွားတာပေ့ါ"

"မင်းကိုငါစိတ်တိုလာပြီနော်"

"အဲဒါ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့မဆိုင်ရမှာလဲ။ မင်းကြောင့် ငါ့အသားနာတာ နှစ်ခါရှိပြီး မင်းငါ့ကိုလျော်ကြေးပေး"

"ရှင်က အဲလိုပဲလုပ်စားနေကျလား"

"ဘာလဲ မင်းစကားက စော်ကားလှချည်လား"

"ထားလိုက်ပါတော့ ရှင့်အသားနာလို့ လျော်ကြေးပေးဂုမယ်ပဲ နှစ်ခါရှိပြီဆိုတော့ တစ်ခါက ဘယ်တုန်းက ထပ်တိုးသွားတာလဲ"

"မင်းဦးနှောက်မကောင်းဘူးထင်တယ်"

"ရှင်မသိသေးလို့ ကျွန်မက အတန်းထဲမှာအဆင့်တစ်ချည်းပဲရတာ "

ရတောင့်ရခဲအချိန်လေးမှာတောင် ကပ်ကြွားနေသောသူမကို သူနည်းနည်းတော့ မြင်ပြင်းကပ်သွားသည်။

"အဲဒါ စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်ကို ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ မနေ့ညနေက မင်းငါ့ခြေထောက်ကို တက်ကြိတ်သွားတယ်လေ။ ဆေးခန်းပြလိုက်ရတာ သုံးထောင်ကုန်သွားတယ်"

ထိုအခါကျတော့ သူမမျက်လုံးက ပို၍ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ သုံးထောင်ဆိုသောငွေကြောင့် နာကျင်နေသော ဒဏ်ရာတွေကိုပင်

မေ့လျော့သွားရသည်။

“ဘာ သုံးထောင်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒ့ါမင်းငါ့ကိုပြန်လျော်”

သူမဦးနှောက်ထဲ အကြပ်ရိုက်သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့ကလူနှင့် ဒီနေ့လူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရတယ်လို့ ပို၍ ကံဆိုး နေတာက သူမကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခြင်းပါပဲ။

မှန်နေရင်တော့ ခေါင်းမိုတ်ပြီး နာခံတတ်တဲ့အကျင့်လှလှလေးက လည်း သူမမှာရှိနှင့်ပြီးတာမို့ သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိတတ်တော့ါ။ သေချာတာကတော့ သူမအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ထက် အပြင် ပိုပေါတာပါပဲ။

“မနေ့က သုံးထောင် အခုက ငါ့နဖူးယောင်သွားတယ်။ အနည်းဆုံးတစ်ထောင့်ငါးရာလောက် တော့ကျမယ်။ စုစုပေါင်း လေးထောင့်ငါးရာ ပေး…အခု”

“ဟိုလေ…ဟို..အဲ အံမယ်…ရှင်က ကျွန်မကို အဲ့လိုစွပ်စွဲနေရအောင် ကျွန်မဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုပြောနိုင်လို့လဲ”

“ငါ့ဦးနှောက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး လှည့်ပတ်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ အဲ့ဒီ ဘွတ်ဖိနပ်အနီရောင်ကိုရော ဒီဆံပင်တိုနှောင့်နှောင့်ကိုရော ဒီအကျီအနွေးထည်အဖြူရောင်ကိုရော ဒီစက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်ကိုရော ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့မနေ့ကအကျီကို မင်းက ပြန်ဝတ် မိတာကိုး။ ကြာတယ် ကြာတယ်ကွာ ပေးလျော်ကြေး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့။

“ခဏလေးနော် ကျွန်မ စက်ဘီးသွားထောင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒီတစ်ခါပြေးရင်တော့ မင်းမလွယ်ဘူးနော်”

"ဘယ်သူက ပြေးမယ်ပြောလို့လဲ"

ဟုခပ်တည်တည်နှင့် အော်ပစ်ပါသေး၏။ အမှန်တော့ သူမက တမင်တကာ စဉ်းစားဖို့အချိန်ဆွဲ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက လဲနေသောစက်ဘီးကို ကောက်ထောင်ကာ လွင့်ကျသွားသော ပန်းတပွေ့ ကိုလိုက်ကောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ သူမက တစ်ခုခုကိုအကြံရသွားပုံမျိုးနှင့် သူ့ထံလျှောက်လာကာ သူ့ကိုအတတ် နိုင်ဆုံးပြုံးပြလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာလေးကြောင့် သူအံ့သြသွားမိပါသည်။

"ရော့"

ဟုဆိုကာ ကိုင်ထားသောပန်းတပွေ့ကို သူ့ထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထူးဆန်းတဲ့အပြုအမူကြောင့် သူက မှင်တက်မိနေစဉ်....

"ယူလေ"

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ထဲ အတင်းတွန်းထည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက ပန်းကောင်းတယ်။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မမှာ ရှင့်ကိုလျော်စရာပိုက်ဆံပါမလာ သေးဘူး။ အဲ့တော့ ရှင်ဆီမှာ ဒီပန်းတွေကို လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ အပေါင်ထားခဲ့မယ်။ နောက်ရှင်နဲ့ပြန် တွေ့တော့မှ ပြန်ရွေးမယ်နော်"

ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်လေပြောကာ လှစ်ခနဲထွက်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ သူကပန်းတပွေ့ကြီးနှင့်မှင်တက်မိနေ၍ သူမနောက် ပြေးမလိုက်နိုင်တော့ပါ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို ကြားလည်း မကြားဖူးကြုံလည်းမကြုံခဲ့ဖူးတာမို့ သူတွေဝေကြောင်နသွားခြင်းပါ။

"ဘာလဲ ရူတင်ဆင်းနေတာလား"

ဟုဆိုကာ သိပ်ရင်းနှီးသောအသံတစ်ခုက

နောက်နားလေးဆီမှာထွက်ပေါ်လာသည်။ မှန်ပါသည်။ သူ့ရဲ့အချစ်တော်ကြီး တိမ်စင်ချိုင်းပါပဲ။

“ကောင်မလေးက ပန်းတပွေ့ပေးပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့ ဟတ်ထိသွားတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းပေါ့”

“သေလိုက် တိမ်စင်ချိုင်း သွားသေလိုက်”

“အမှန်တကယ်သေသင့်တာ၊ မင်း....လက်ဘ်သိုင်း၊ ပန်းကိုအပေါင်ခံတာ တစ်လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိရမယ်”

“တော်တော် လည်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိုကေက

ကတုံးဂိုတ်ခံလိုက်ရပြီ”

“ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ပဲကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီကစားပွဲက ပျော်စရာကောင်းတယ် မဆိုးဘူး ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ငါ့ကြောင်ရိုက်လို့ရတာ သေချာတယ်”

“ပန်းလေးက မွှေးမယ့်ပုံပဲ။ ငါ့ကိုတစ်ပွင့်လောက်ပေးပါလား”

တိမ်စင်ချိုင်းက ခနဲ့သလိုဖြင့် ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်သည်တွင်....

“နဖူးကို ဂေသန့်ဘူးနဲ့အပေါက်ခံနိုင်ရင် မင်းခြေထောက်ကို တုတ်သေးသေးနဲ့အရိုက်ခံနိုင်ရင်...ရတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လက်ဘ်သိုင်း၏ မချိတင်ကဲအသံကြောင့် တိမ်စင်ချိုင်းက အားပါးတရ ရယ်မိလိုက်သည်။

*

အခန်း(၆)

ပန်းကြီးတပွေ့တပိုက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာတော့ သိပ်စကားများတဲ့ အန်တီလေးက....

"ပန်းတွေက ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲ။ အတော်ပဲ ဘုရားအိုးညှိုးနေတာနဲ့"

ဟုဆိုကာ သူပဆန္ဒကိုပင်မမေးတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှပန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

"ပန်းဝယ်ရင်လည်း ကြည့်ဝယ်ပေါ့ငါ့တူရယ်။ ပန်းကနည်းနည်းတောင်ညှိုးနေပြီ။ ပန်းသည်က မင်းကိုရိုက်စားလုပ်လိုက်ပြီ"

ထိုအခါမှာတော့ အမှန်တကယ်ပဲ အပတ်ခံခဲ့ရသောသူက စိတ်တိုသွားရပါသည်။ ဒါကြောင့် အန်တီလက်ထဲမှပန်းကို ကပျာကယာကြီးဆွဲလုလိုက်ပြီး....

"ဘယ်သူက ဝယ်လာတယ်ပြောလို့လဲ"

"ဟင် ဝယ်လာတာမဟုတ်ဘူးလား ဒါဆိုလက်ဆောင်ရလာတာလား"

ထိုအခါမှာတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် မှင်သေသေပင်...

"ဟုတ်တယ်...."

“လက်ဆောင်ပေးတဲ့လူက နည်းနည်းဝေါက်မယ်ထင်တယ် ဘုရားပန်းလဲတဲ့ ဂန္ဓမာကြီးကို”

ထိုအခါမှာတော့ သူကမဆိုင်းမတွပင်...

“ဟုတ်တယ် သူက နည်းနည်းဝေါက်နေတယ်။ ဦးနှောက်သိပ်မှကောင်းဘူး”

သူကကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် ပြုံးဖြီးဖြီးနှင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီတူလေး အဒေါ်နှစ်ယောက်ဘာတွေပြောပြီး ပြုံးနေကြတာလဲ”

အသံပေး၍ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသော ကြီးတော်ကို သူက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မမရေ၊ မမရဲ့တူကထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းတွေဝယ်လာလို့”

“ဟုတ်လား ငါ့တူက ဒါမျိုးကတော့ နူးညံ့တတ်သားပဲ”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး”

ထင်ချင်ရာထင် ပြောချင်ရာပြောနေကြသော ဒီအဒေါ်နှစ်ယောက်ကို သူစိတ်ပျက်လာသည်။

သူကချောလဲရောထိုင်မနေတတ်သူမို့ အတင်းဇွတ်ပင်....

“ဒါ သားဝယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားအိုးထိုးဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးပွဲကောင်မလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတာပါဆိုရအောင်လည်း ဂန္ဓမာပန်းကြီး ပြီးတော့ အလှလည်းမဆင်ထားဘူး”

“ဟား..ဟား...ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အန်တီလေးရော ကြီးတော်ပါညံ့သွားပြီ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်းကောင်လေး”

“ဟဲဟဲ...ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက အကြွေးသိမ်းလာတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“အိမ်မှာခိုင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူးလား”

“ဘာလိုချင်လို့လဲအစ်ကိုလေး”

အိမ်ရှိလူများအားလုံး သူ့ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေကြတာမို့ သူတိုးတိုးလေး ညည်းတွားလိုက်တာနှင့်ပင် လူက အဆင်သင့်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရော့....ယူသွား ဒီပန်းတွေကို ငါ့အခန်းထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဆင်ယင်ထားလိုက်”

“ရှင်”

သူစေခိုင်းလိုက်သော မိန်းကလေးအပါအဝင် အဒေါ်နှစ်ယောက်ကပါ အံ့ဩသွားရပါသည်။ သို့သော် သူ့ပုံစံကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အနည်းငယ်ပျော်ရွှင်နေသယောင်။

“သားအခန်းထဲမှာ ပန်းအလှဆင်ချင်ရင် ကြီးလုပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒီဂန္ဓမာပန်းတွေက မလှပါဘူး။ ကြီး နှင်းဆီပန်းနဲ့လုပ်ပေးမယ်။ ဟုတ်လား”

“မလိုချင်ဘူး”

“နှင်းဆီပန်းမှ ပိုလှမှာပေါ့ ငါ့တူရယ်။ အန်တီလေးတာဝန်ယူတယ်။ သားအခန်းတစ်ခုလုံး နှင်းဆီလွင်ပြင်ဖြစ်စေရမယ်”

“နှင်းဆီလွင်ပြင်ဖြစ်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လှတယ်လေ ဂန္ဓမာထက်တော့ သာတာပေါ့”

“ဒီဂန္ဓမာပန်းရဲ့တန်ဖိုးကို အန်တီလေးနဲ့ကြီးတော် မသိပါဘူး”

“သားပြောမှသိမှာပေါ့”

“သားရဲ့နဖူးကို ဘူးခွံတစ်ခွံနဲ့ ဘယ်သူပေါက်ဖူးလဲ”

“အမယ်လေး သားရယ်။ ဘူးခွံနဲ့ပေါက်ဖို့မပြောနဲ့ မတော်တဆထိမိရင်တောင် အဲ့လိုလုပ်တဲ့လူကို ကြီးက ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“သားရဲ့ခြေထောက်ကို အရမ်းနာသွားအောင်ရော လုပ်ဖူးကြသလား”

“အမယ်လေး....သားရယ်၊ အထူးအဆန်းပါလား။ အပြင်မှာဘာတွေဖြစ်လာပြီလဲ။ ပြောစမ်း ကြီးကိုမြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒေါသကိုလျှော့ပါဗျာ။ ဒေါသဆိုတာ ဖြစ်တိုင်းမကောင်းဘူးဗျ။ ဒေါသဖြစ်ရင် ပန်းအပေါင်ခံရတတ်တယ်။”

ဟုအစအဆုံးမရှိ တိုးလိုးတန်းလန်းကြီးပြောကာ လှေကားတက်သွားသော တူတော်မောင်ကို အဒေါ်နှစ်ယောက် နားမလည်နိုင်ကြတော့။

ထူးဆန်းနေတာတော့ သေချာလှပါသည်။ သို့သော် သူမတို့နှစ်ယောက် သိပ်စိတ်မပူကြ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ာသိုင်းရဲ့မျက်နှာက ခါတိုင်းထက် ကြည်ရွှင်နေ၍ ပါ။

သူမတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမောင်ရဲ့မျိုးဆက် တစ်ဦးတည်းသော တူလေးမို့ သူမတို့က အချစ်တို့ စုပြုံအုံခဲလောက်အောင် ချစ်ရပါသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည့်အနက် မောင်လေးတစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အပျိုကြီး ဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါကြောင့် သူမတို့ဘဝမှာ ချစ်စရာ ထိုတူတစ်ယောက်ကလွဲရင်

အခြားမရှိ။ သူမတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှန်သမျှကို ထိုတူရဲ့နာမည်နှင့်ပင်ရှိနေခြင်းက သူမတို့ရဲကအချစ်ကို သက်သေပြနေသလိုပင်။ ဒါကြောင့် တစ်ဦးတည်းသောတူလေး လက်ာသိုင်းက နည်းနည်းဆိုးချင်သည်။ သူထင်ရာကိုသာ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည်။ သို့သော် သူမတို့စိတ်ထဲ တူလေးအပေါ် ဘယ်လိုမှမမြင်မိ။ ဆိုးတယ်ဟုမထင်။ မယူဆသလို ပို၍ ပင် ကလေးဆန်စွာ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပင် မြင်တတ်ပါသေးသည်။

အခုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းတွေတပွေ့တပိုက်က ဘယ်ကရလာမှန်းမသိ။ အမှန်တကယ် သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေရပါသည်။

“ဟဲ့ အခုက ဘယ်သွားပြန်ဦးမလဲ။ မိုးပဲချုပ်နေပြီ။ အပြင်မှာအေးတယ်။ နှင်းမှုန်လေးတွေတောင် ကျနေတာကို”

အပေါ်ထပ်မှ အကျီလဲကာ ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့သော လက်ာသိုင်းကို ညီမနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

“ကြီးတော်နဲ့အန်တီလေးက ဘယ်တုန်းက စပ်စုတတ်သွားတာလဲ”

“အရမ်းအေးတယ် သားရဲ့၊ သားကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာစိုးလို့”

“မပူပါနဲ့ အကျီအနွေးကြီး ဝတ်ထားပါတယ်”

“သား….ဒီနေ့ တိမ်စင်ချိုင်းနဲ့သွားအိပ်မလို့လား”

“ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို အဒေါ်နှစ်ယောက်မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ထူူးခြားရင် ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဘာ”

သူလှည့်ထွက်ဟန်ပြပြီးမှ ရုတ်တရက်နောက်ပြန်လှည့်ကာပြန်ကာ....

"ဖုန်းဆက်ဆက်မဆက်နဲ့နော်။ အာရုံထွေတယ်။ မြစ်ကြီးနားလာတုန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရရင် ချက်ချင်းရန်ကုန်ပြန်သွားမယ်"

ဟု သူ့ကိုသိပ်ချစ်သော အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေးသည်။ သူဒီလောက်ခြောက် လှန့်လိုက်ရင် သူ့ကိုအကြာကြီးနေစေလိုကြတဲ့အဒေါ်နှစ်ယောက်က ငြိမ်နေမှာသေချာ၍ ဖြစ်သည်။

သူပြောလိုက်၍ ငြိမ်သက်သွားသော အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို သူရယ်ချင်မိသွားပေမယ့် ခပ်တည်တည်လေးပင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ဝင်းတံခါးမကြီးက ပွင့်နှင့်ပြီးပြီမို့ သူက ခပ်တည်တည်ပင် မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရာသီဥတုအေးနေ၍ ထင်သည်။ လမ်းဘေးခေါက်ဆွဲပြုတ်ဆိုင်တွေမှာ လူတွေစည်ကားနေပါ၏ ။ သူဘေးဘီဂဲယာသို့ငေးကြည့်ရင်း လူအုပ်ကြီးထဲမှ ကားကိုဖြတ်မောင်းလာမိသည်။ ထိုစဉ် စက်ဘီးခဲပုပ် ရောင်လေးနှင့်သူမကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ဘာလာဝယ်သည်မသိ။

သူမတော့ သူ့ကိုမမြင်ပါ။ ဘာကိုအာရုံစိုက်နေသည်မသိ။ သူချက်ချင်းပင် သူမဘာလုပ်မလဲဆို တာ သိချင်သွားမိလေသည်။ မည်သူ့အကြောင်းအရာကိုမှ မစပ်စုဖူးတဲ့သူက သူမရဲ့အနောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်ကြည့်ချင်မိတာကြောင့် သူမရဲ့အနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှဒိုးလိုက်နေမိ သည်။

ကားမီးဖွင့်ထားလျှင် သူမသံသယရှိနိုင်တာကြောင့် ကားမီးကို ပိတ်ချပစ်သည်။ သူမှာ စက်ဘီးကို စိတ်မပါလက်မပါပင် ဖြည်းဖြည်းလေးနင်းကာ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းလေးက ကားဝင်ရန် ကားကွေ့ရန် အခက်အခဲရှိနိုင်သောကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေး ချရမ်ကာ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ကြီးသွားမိလိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုအကွေ့လေး၌ ပင် သူမကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့သည်။ သူက အင်မတန်အားသော လူတစ်ယောက်မို့ ထိုအနီးအနား တစ်ဝိုက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေ့ချာဝေ့ချာနှင့် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်ပတ်ကြည့်ကာ ချောင်းမြောင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ခပ်အိုအိုနိမ့်နိမ့်လေးရဲ့မျက်နှာစာမှာ ထိုးဂုပ်ထားသော စက်ဘီးခဲပုပ်ရောင်က သူ့မြင်ကွင်းထဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

သူက အာရုံစိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့်စကားပြောကာ ရယ်မောနေသော သူမကိုတွေ့လိုက်ရ၏ ။

သူမက ဘာတွေသဘောကျပြီး ရယ်နေသည်မသိ။ သူမရဲ့ရယ်သံသေးသေးလေးက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သဲ့သဲ့လေးပျံ့လွင့်လာပါ၏ ။ သူမက သူမနှင့်အတော်လေးရုပ်ဆင်သည့် သူမထက် အတော်အတန်ငယ်မည်ဟု ထင်ရသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကိုပုတ်ပုတ်ပြီး ရယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲကိုလည်း ဘာတွေကို မဆန့်မပြဲသွပ်သည့်နေသည်မသိ။ တစ်ခုခုကိုဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စားနေတာတော့ သေချာလှသည်။ သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကို မေ့မေ့လျော့လျော့ငေး ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာပဲ သူ့ရင်ထဲသို့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိတဲ့

ခံစားချက်ကြီးက တိုးဝင်လာသည်။ ထိုခံစားချက်က ဘာလဲဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ခဲ့ပါ။

*